

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa W. I.  
przeciwko Zakładowi [...] Spółce z o.o. w P.  
o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2016 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.  
z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł  
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z 22 stycznia 2015 r. oddalił apelację powoda W. I. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z 9 października 2014 r. oddalającego powództwo o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości. Zarzucono naruszenie art. 45 § 1 k.p. oraz art. 30 § 4 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, to jest czy sam fakt rozpowszechniania drogą elektroniczną gazetki zakładowej krytykującej

pracodawcę, przy jednoczesnym braku możliwości przypisania autorstwa zmieszczonych tak artykułów pracownikowi może być uznawane za przekroczenie granic dozwolonej krytyki i może uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z powodu utraty zaufania; ponadto, że koniecznym jest określenie granic ochrony prawnej tzw. sygnalistów (ang. „whistleblowers”), czyli osób działających w dobrej wierze, które ujawniają nieprawidłowości zachodzące w ich miejscu pracy, a godzące w interes pracodawcy, bądź ogólnie pojęty interes społeczny. Skarżący wskazał również na potrzebę wykładni art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez wskazanie czy podstawą rozwiązania za wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony może być samo przypuszczenie dokonania określonego czynu, niepoparte żadnymi oczywistymi dowodami.

Pozwany w odpowiedzi na skargę wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Zgodnie z stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zagadnienie prawne to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok SN z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004/7-8/51). Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do

odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienia SN z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.). Z kolei istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (por. postanowienia SN z 25 października 2007 r. V CSK 356/07, LEX nr 621243; z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224).

Zagadnienia sformułowane przez pełnomocnika skarżącego nie spełniają powyższych wymogów. Wskazując na zagadnienia prawne, nie sprecyzowano wymagających wyjaśnienia przepisów prawnych, z którymi są one związane. Ponadto, kwestie wymienione we wniosku nie zawierają problemu natury ogólnej, mającego znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Sprowadzają się do polemiki z oceną dowodów przyjętą w zaskarżonym wyroku (zagadnienie oceny faktu rozpowszechniania elektronicznej gazetki zakładowej krytykującej pracodawcę), albo zostały ujęte na tyle ogólnie, że trudno doszukać się wątpliwości, które Sąd Najwyższy, wykładając przepisy prawa, miałby rozstrzygnąć (zagadnienie konieczności określenia granic ochrony prawnej tzw. sygnalistów).

Przechodząc do rozważenia twierdzenia o potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, to jest art. 45 § 1 w zw. z art. 30 § 4 k.p., należy zauważyć, że wymienione przepisy mają charakter ogólny, a ich zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych. W orzecznictwie podkreśla się, że kwestia prawidłowej wykładni tego rodzaju przepisów, właśnie z uwagi na ścisły związek z konkretnymi okolicznościami faktycznymi, nie może być uznana za argument wskazujący na potrzebę wykładni przepisów prawa w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienia SN: z 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283; z 27 stycznia 2009 r., II PK 252/08, LEX nr 736733; z 3 lutego 2014 r., I PK 237/13, LEX nr 1646071). Niezależnie od tego, należy przypomnieć, że również rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), nie może sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego wyroku czy do odpowiedzi na

wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX 1661934). Wątpliwości przedstawione we wniosku koncentrują się wokół kwestionowania oceny dowodów przyjętej przez Sąd drugiej instancji z perspektywy przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu umowy o pracę – to jest utraty zaufania. Polemika z oceną materiału dowodów nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych powodów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.